

Bælgerne, uden at man kan se nogen rimelig Grund dertil, fra de hidtil bestaaende Valgkretsse over i andre. — Jeg er uenig med det øvrige Mindretal deri, at jeg ikke tror, at det vilde være rigtigt under noget Tilfælde at vedtage en saa stor Forøgelse af Folketingskretsene, som her nu er Tale om. Jeg er overbevist om, at for vore Forhold, for vort Lands Størrelse og for vor Befolknings Størrelse er det fuldt ud tilstrækkeligt at have et Antal Folketingsmænd af 100 eller lidt derover. Jeg skal i saa Henseende ikke holde stift paa, om der just er 102 eller 110, men 100 eller lidt derover maa siges at være fuldkommen tilstrækkeligt. Der er ingen Nødvendighed for en Forøgelse; thi alle politiske Afstigninger kunne sikkerlig blive repræsenterede tilstrækkeligt med de 100 eller lidt over 100 Kretsse, som vi nu have. Jeg tror heller ikke, at en betydelig Forøgelse af Folketingsmændenes Antal vilde højne eller hæve Folketinget i og for sig. Det turde vise sig, at det bliver vanskeligere og vanskeligere her i Landet som i andre Lande at saa uafhængige Mænd, der ikke ganske og aldeles ville hengive sig til at være Politikere af Profession, til at lade sig vælge, at paatage sig den Uvejlighed og endelig ogsaa de Udgifter, som dermed følge. Og kan det være bekvæmligt at finde 100 saadanne Mænd, turde det blive endnu bekvæmligere at finde saadanne, naar dette Antal skal forøges med en Tredjedel. Endvidere er jeg overbevist om, at en saa stor Forøgelse ligefrem vil være til Skade for Rigsdagsarbejdet. Det Maskineri, som vi virke med her til Lands i Repræsentationen, er bekvæmligt og langsomt nok, men det vil sikkert ikke blive lettere ved en betydelig Forøgelse af Folketingsmændenes Antal. Nu siger man: Ja, det kan jo være alt sammen meget godt; men det, det kommer an paa, det er dog først og fremmest at følge Grundlovens Bud, og Grundloven siger jo udtrykkelig, at der skal være omtrentlig 1 Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere. Jeg maa hertil svare, at jeg ikke kan anerkende denne Konjekvens. Staar man paa det Standpunkt, og er man efter sin bedste Overbevisning kommen dertil, at man maa betragte det som værende til Skade for vort Land, til Skade for vor Repræsentation at forøge Folketingsmændene med saa stort et Antal, saa kan man ikke drage den Følge af Grundlovens Bud, at dette skal udføres, men saa maa man fornødtigvis drage den Følge, at Grundloven bør underkastes en Forandring paa dette Punkt. Jeg tror ikke, at man skal kunne sige meget mod denne

Slutning, under den Forudsætning som sagt, at man som jeg er kommen til den Erkendelse, at en saa stor Forøgelse af Folketingsmændenes Antal vilde virke til Skade. Dernæst siger man: Men det er ikke alene Grundloven, der fordrer det, men simpel Retfærdighed fordrer, at der sker en Forandring i det bestaaende. Det anerkender jeg, simpel Retfærdighed fordrer, at der sker en Forandring, men simpel Retfærdighed fordrer sikkert ikke, at der sker en Forøgelse af Folketingsmændenes Antal, thi Retfærdigheden kan ske Fyldest med et hvilket som helst Antal, man finder det hensigtsmæssigt, at Folketinget skal bestaa af. Mindretallet har jo paa dette Punkt stillet et Forslag. Dette Forslag er blevet forkastet, og jeg skal selvfølgelig ikke nu vende tilbage dertil, jeg skal kun udtale, at hvis man fra anden Side vilde være gaaet den Vej, have forladt Fordringerne om den meget store Forøgelse, saa skulde jeg for mit Vedkommende have været meget villig til at gaa noget videre, end vi nu ere gaaede. Naar jeg altsaa ikke kan komme til andet Resultat, end at jeg betragter denne Forøgelse som nødvendigvis at maatte blive til Skade for os, naar jeg ikke kan se rettere, end at Grundloven ikke kan fordrer andet eller mere, end at, naar man er kommen til den bestemte Erkendelse, at dens hogstavelige Udførelse vilde være til Uheld, saa maa den forandres, saa maa man søge den forandret, og naar endelig de Uretfærdigheder, der uden Tvivl ere til Stede, kunne forandres uden at gaa til denne store Forøgelse, vil man forstaa, at jeg ikke kan komme til andet Resultat, end at jeg, naar Sagen ligger for til endelig Vedtagelse eller Forkastelse her i Tinget, da maa stemme nej. Jeg har ingen Grund til at stemme mod Overgangen til tredje Behandling, thi der er jo en Mulighed for Forandring i Udvalget. Støt jeg ikke tror derpaa, men Muligheden er jo til Stede. Jeg forbeholder mig derfor, saaledes som jeg har udtalt i Betænkningen, at stemme mod Sagens endelige Vedtagelse, hvis den, som Sandsynligheden er, endelig kommer til at ligge for med et foreslaaet Antal af 137 Folketingskretsse her i Landet. Hermed skal jeg slutte.

Bem: Som ærede Medlemmer ville se, er der stillet et Endringsforslag af 12 Medlemmer, som gaar ud paa at indsætte en ny § 4 i Valgretslovsforlaget, der har til Hensigt at sikre Bælgerne Ret til at kunne møde paa Valgdagen og afgive deres Stemme uafhængig af deres Arbejdsgiver. Jeg skal paa egne og Medforslagsstilleres